

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11S/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3019200096
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Radičová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3019200096.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Radičovej a členov senátu JUDr. Rastislava Dlugoša, PhD. a JUDr. Jozefa Šuleka, v právnej veci žalobcu: O. Z., Z. O. A. D.. Z. XXXX/XXC, XXX XX D. O. D. S., L.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 46, 911 01 Trenčín, IČO: 36 837 857, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102579711/2018 zo dňa 12. decembra 2018, takto

rozhodol:

Správny súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Správnu žalobou doručenu Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej aj „správny súd“) dňa 04.03.2019 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Trenčín (ďalej len „správca dane“) č. 101383930/2018 zo dňa 18.07.2018 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bol podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) žalobcovi vyrubený rozdiel dane v sume 72.674,50 eur na dani z pridanej hodnoty (ďalej aj ako „DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2013.

2. Žalobca v podanej žalobe napadnuté rozhodnutie žalovaného označil za nezákonné, pretože vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu žalovaným, na základe ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané, bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s jeho administratívnym spisom alebo v ňom nemá oporu, došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

3. Ku skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutie vychádza najmä z nesprávneho výkladu o rozsahu a rozložení dôkazného bremena orgánmi verejnej správy, ako aj z nesprávneho právneho posúdenia zákonnosti použitých dôkazov. Uviedol, že medzi účastníkmi konania nie je sporné, že žalobca riadne vyplnené daňové priznanie podal a písomné doklady, ktoré je podľa právnych predpisov povinný viesť, správcovi dane predložil, čím svoje povinnosti v daňovom konaní splnil a vlastné dôkazné bremeno vyčerpал. Žalobca poukázal na to, že správca dane ho na preukázanie pôvodu nadobudnutého tovaru a jeho prepravy v zmysle § 24 ods. 1 písm. b) daňového poriadku nevyzval, pričom mu ani daňový poriadok

neukladá povinnosť preukázať pôvod nadobudnutého tovaru, ani jeho prepravu. Dal do pozornosti, že fakturovaný tovar pochádzal od jeho dodávateľa a že jeho pôvod tovaru preukázal faktúrami, ktoré jeho dodávateľ vystavil. Namietal, že nakoľko on prepravu tovaru nevykonával ani nezabezpečoval, nemohol byť ani povinný túto prepravu preukazovať. Žalobca ďalej vyslovil názor, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nepreukázaného spochybnenia žalobcom predložených dôkazov správcom dane. V tejto súvislosti namietal, že orgány verejnej správy nepreukázali, že by v správnom konaní žalobcovi aspoň o jednom z dokladov, ktoré im predložil, oznámili nejaké pochybnosti a nepreukázali ani, že by ho v tejto súvislosti k niečomu vyzvali. Žalobca ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia rozsahu dôkazného bremena orgánov verejnej správy, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 3Sžf 1/2011 zo dňa 15.03.2011. Uviedol, že preukázanie pôvodu tovaru, jeho prepravy, ktorú nevykonával ani nezabezpečoval, ako aj následného spracovateľa alebo konečného odberateľa deklarovaného tovaru, nebolo dôkazným bremenom žalobcu. Ak sa orgánom verejnej správy pôvod tovaru, ako ani následného spracovateľa alebo konečného odberateľa deklarovaného tovaru nepodarilo zistiť, tak to nemôže byť na jeho ťarchu. Napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nezákonného prenesenia vlastného dôkazného bremena správcom dane na iné subjekty. K tomu uviedol, že jednostranné prenesenie vlastného dôkazného bremena na iné subjekty nemôže byť prípustné, nakoľko by bolo v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Zároveň vyslovil názor, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia zákonnosti správcom dane použitých dôkazov, pričom postupom správcu dane mu bolo odňaté jeho právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a boli porušené i základné zásady daňového konania, a to § 3 ods. 1, ods. 3 a ods. 8, § 45 a § 24 ods. 4 daňového poriadku.

4. Pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, žalobca vyslovil názor, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nie sú uvedené skutočnosti, ktoré boli jeho podkladom, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nie je uvedené riadne vysporiadanie sa žalovaného s návrhmi daňového subjektu ani vysporiadanie sa žalovaného s námietkami daňového subjektu proti predchádzajúcemu rozhodnutiu správcu dane. Žalobca namietal, že správca dane v odôvodnení jeho prvostupňového rozhodnutia neuviedol, neoznačil a nezhrnul všetky skutočnosti, ktoré mali byť podkladom prvostupňového rozhodnutia, neuviedol vysporiadanie sa s návrhmi daňového subjektu, nezhrnul dôkazy predložené daňovým subjektom a neuviedol ani neoznačil žiadne vykonané dôkazy, ktoré mali byť predmetom hodnotenia uloženého zákonom. Zároveň v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nie je uvedené hodnotenie dôkazov, pričom žalovaný označil v napadnutom rozhodnutí iba dôkaz, ktorým má byť nezaregistrovanie sa na Regionálnu veterinárnu a potravinovú správu (ďalej len „RVPS“). Žalobca vytkol žalovanému, že neuviedol, ktoré konkrétne dôkazy údajne jednotlivo hodnotil. Nakoľko správca dane neuviedol žiaden konkrétny dôkaz, ktorý ním mal byť hodnotený, nemohol tak podľa jeho názoru hodnotiť každý dôkaz jednotlivo, a tak nemohol ani hodnotiť všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia zároveň podľa žalobcu nie sú uvedené úvahy, ktoré ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

5. Žalobca ďalej namietal, že zistenie skutkového stavu orgánmi verejnej správy uvedené v napadnutom rozhodnutí bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci a v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 314/2015 zo dňa 16.12.2015 a na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sžf/97/2015. Žalobca zároveň vytkol žalovanému, že skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s jeho administratívnym spisom alebo v ňom nemá oporu. Uviedol, že doklady vo veci boli preukázateľne získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, pričom pokiaľ ide o zápisnice o výsluchoch, na týchto nebola kontrolovanému subjektu umožnená účasť. K námietke, že v správnom konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej, žalobca uviedol, že orgány verejnej správy nepreukázali, že by v správnom konaní žalobcovi aspoň v jednom z dokladov, ktoré im predložil, oznámili nejaké pochybnosti a nepreukázali ani, že by žalobcu v tejto súvislosti k niečomu vyzvali.

6. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe uviedol, že hlavným predmetom podnikania žalobcu bolo maľovanie bytov a vykonávanie drobných stavebných prác. Do roku 2013 nikdy neobchodoval s mäsom. Nepoznal systém obchodovania s potravinami, čoho dôkazom je aj nezaregistrovanie sa na RVPS. V prepojení s blízkymi osobami (nevlastný brat a synovec) mal uskutočňovať v roku 2013 obchody s mäsom vo veľkých objemoch, ktorých reálnosť nebola potvrdená. Poukázal na skutočnosti zistené

správcom dane, keď žalobca nepoznal pôvod tovaru, šetrením správca dane zistil, že dodávateľ F. (ďalej len „Ribeco Business, s.r.o.“) nikdy neskladoval žiadny tovar v skladoch v W. O. tak, ako tvrdil žalobca. Keďže sa tento tovar v týchto skladoch nenachádzal, nemohol byť ani nakladaný a prepravovaný k odberateľovi. Deklarovaná prepravná spoločnosť FRIGOLOG s.r.o., so sídlom Priemyselná 1/1121, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, IČO: 36 247 588 (ďalej len „FRIGOLOG s.r.o.“) prepravu pre žalobcu podľa jej vyjadrenia nevykonala. Z prepravných dokladov a evidencie spoločnosti FRIGOLOG s.r.o. nie je možné zistiť aký tovar, kedy, odkiaľ, kam a pre koho bol prepravovaný. Prepravu tovaru, mäsa a syrov nevedela spoločnosť adekvátne preukázať.

7. V súvislosti s prepravou tovaru žalovaný uviedol, že vo výpovediach žalobcu a odberateľa sa vyskytli nezrovnalosti, keď žalobca tvrdil, že prepravu tovaru vždy zabezpečoval odberateľ Well Trade, s. r. o., so sídlom Športová 29, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, IČO: 45 882 801 (ďalej len „Well Trade, s. r. o.“) a konateľ odberateľa Well Trade, s. r. o. F. L. uvádza, že prepravu tovaru objednával aj žalobca. Ani výpovede svedkov v doplnenom konaní - konateľa prepravnej spoločnosti FRIGOLOG, s.r.o. H. G. a dispečera V. H. neprispeli k objasneniu sporných zdaniteľných obchodov. Nevedeli sa vyjadriť k preprave tovaru, žalobcu nepoznajú a žiadne doklady správcovi dane nepredložili. Výpovede svedkov však nepotvrdili skladovanie mäsa a syrov v skladoch v Dolnom Moštenci. Aj keď existovala zmluva o skladovaní medzi spoločnosťou Ribeco Business s.r.o. a spoločnosťou ROYAL BRINKERS SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Farská 1047/8, 018 61 Beluša, IČO: 31 625 703 (ďalej len „ROYAL BRINKERS SLOVAKIA s.r.o.“) podľa výpovede svedkov k naplneniu zmluvy reálne nikdy nedošlo a faktúra za skladovanie nebola nikdy vystavená. To, že v skladoch v Dolnom Moštenci daňový subjekt Ribeco Business s.r.o. tovar nikdy neskladoval, sa potvrdilo pri vykonanom miestnom zisťovaní v skladoch, ale aj pri vypočutí svedka Arie Cornelis Leendert Aantjes, konateľa spoločnosti ROYAL BRINKERS SLOVAKIA s.r.o., ktorá v roku 2013 sklady prevádzkovala. Konateľ deklarovanej dodávateľskej spoločnosti Ribeco Business s.r.o. A. Z. je nevlastný brat žalobcu. Keďže boli v takomto blízkom príbuzenskom vzťahu a dobre sa poznali, žalobca vedel alebo mohol vedieť, že sa zúčastňuje podvodného konania, ktoré sa uskutočňuje v reťazci obchodníkov, za účelom získania neoprávneného odpočítania dane. Tovar, ktorý žalobca „nakupoval“ od deklarovaných dodávateľov, vôbec nevidel, hoci s tovarom mal obchodovať celý rok 2013. Platby cez bankové účty žalobcu iba pretiekli, ako na účet prišli, tak aj odišli. Vždy sa jednalo o veľmi malú obchodnú príležitosť.

8. Žalovaný ďalej označil za nepravdivé tvrdenie žalobcu, že ho správca dane nevyzval na preukázanie pôvodu nadobudnutého tovaru, prepravy tovaru a neoznámil mu pochybnosti o predložených dokladoch. Uviedol, že správca dane žalobcu vyzval na predloženie dôkazov svojich tvrdení, a to Výzvou na predloženie dôkazov č. 9311401/5/3657919/2014/Pava zo dňa 29.07.2014, ktorou správca dane vyzval žalobcu na splnenie si povinnosti tým, aby predložil dôkazy k zdaniteľným plneniam, ktoré preukazujú uplatnenie práva na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr od dodávateľov ENERGOPOL s.r.o., so sídlom Bancíkovej 1/A, 821 03 Bratislava, IČO: 36 726 419 (ďalej len „ENERGOPOL s.r.o.“) a Ribeco Business, s.r.o. Výzvou č. 9311401/5/270657/2015/Pava zo dňa 04.02.2015 správca dane žalobcu vyzval na predloženie písomného vyjadrenia sa k zisteniam uvedeným v protokole z daňovej kontroly a označil dôkazy preukazujúce tvrdenia žalobcu, ktoré nemohol predložiť v priebehu daňovej kontroly. Správca dane zároveň s vyhodnotením dôkazov doplneného konania oboznámil žalobcu na ústnom pojednávaní konanom dňa 09.07.2018 a umožnil mu vyjadriť sa k prijatým záverom správcu dane, o čom spísal Zápisnicu z ústneho pojednávania č. 101296769/2018. Žalobca musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené osobou uvedenou na faktúre. K námietke žalobcu, že nie je možné spravodlivo žiadať, aby sledovali a kontrolovali obstarávací procesy tovarov u iných subjektov pred dodaním tovaru, žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sž/111/2015 zo dňa 11.04.2017 a konštatoval, že v priebehu daňovej kontroly a ani vo vyrubovacom konaní správca dane nepreniesol dôkazné bremeno na daňový subjekt tak, ako žalobca uvádza vo svojej žalobe.

9. Žalovaný záverom uviedol, že v predmetnom prípade nebolo preukázané, že tovary boli dodané dodávateľmi uvedenými na sporných faktúrach a z uvedeného dôvodu nemohla z tohto titulu vzniknúť daňová povinnosť podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“). Na základe vyššie uvedených skutočností a zistení správca dane dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok na odpočítanie dane z faktúr, na ktorých sú ako dodávateľia uvedené spoločnosti ENERGOPOL s.r.o. a Ribeco Business, s.r.o. a že tovar bol dodaný práve týmito dodávateľmi uvedenými na faktúrach, čím porušil § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) v nadväznosti na § 51 zákona o DPH. Podľa práva Európskej Únie podvodné konanie nezakladá právo na odpočítanie

dane. Správca dane neuznal nárok na odpočítanie dane z dôvodu nezákonného konania osôb, nezákonne vystavených faktúr, z ktorých bolo uskutočnené nezákonné odpočítanie dane osobou, ktorá sa neubezpečila o zákonom postupe vystavovateľa faktúry. Faktúry vystavené nezákonne, osobou, ktorá tovar nedodala, nemožno považovať za vierohodné. Daňové orgány vzhľadom na objektívne skutočnosti zamietli nárok na odpočítanie dane zdaniiteľnej osobe, ktorej bol dodaný tovar a to nie od platiteľa uvedeného na faktúre, pričom táto osoba vedela alebo mala vedieť, že toto plnenie je súčasťou daňového podvodu zo strany dodávateľa alebo iného predchádzajúceho daňového subjektu. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

10. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného zdôraznil, že orgány verejnej správy nepreukázali, že by v správnom konaní žalobcovi aspoň v jednom z dokladov, ktoré im preložil, oznámili nejaké pochybnosti podľa § 46 ods. 5 daňového poriadku, hoci tieto pochybnosti žalobcovi mali oznámiť a vyzvať ho, aby sa k nim vyjadril. Žalobca preto nedostal jednoznačnú informáciu o tom, aké skutočnosti považuje správca dane za pochybné a ako môže tieto pochybnosti vyvrátiť. Žalobca zastával názor, že z vyjadrenia žalovaného v súvislosti s vykonávanými prepravami ako ani zo skutočností uvedených vo výpovediach svedkov, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, žiadnym spôsobom nevyplýva, že by preprava tovaru nebola vykonaná. Nakoľko žalobca prepravu tovaru nevykonával ani nezabezpečoval, nemohol byť ani povinný túto prepravu preukazovať. Tvrdenia žalovaného, o tom, že by mal vedieť, že do obchodu by mal byť len účelovo zapojený, označil za domnienky žalovaného bez toho, aby tieto tvrdenia žalovaný preukázal. Zastával názor, že nemôže zodpovedať za obchodné vzťahy mimo sféry jeho vplyvu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby súd žalobnému návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel a nariadil žalovanému nahradiť žalobcovi trovy konania.

11. Krajský súd v Trenčíne ako vecne a miestne príslušný správny súd preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného ako aj správcu dane v rozsahu a z dôvodov uvedených v správnej žalobe, vychádzajúc zo skutkového stavu v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a viazaný rozsahom a žalobnými dôvodmi. Po zistení, že žaloba bola podaná riadne zastúpenou oprávnenou osobou, v zákonnej lehote a proti rozhodnutiu, ktoré je spôsobilé predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva, vec prejednal na nariadenom pojednávaní a po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov konania a s pripojeným administratívnym spisom žalovaného dospel k záveru, že správnej žalobe nie je možné priznať úspech.

12. Predmetom súdneho prieskumu je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102579711/2018 zo dňa 12.12.2018, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane č. 101383930/2018 zo dňa 18.07.2018, ktorým bol podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku žalobcovi vyrubený rozdiel dane v sume 72.674,50 eur na DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2013 z dodávateľských faktúr od spoločnosti Ribeco Business, s.r.o. za dodanie kuracích pfs.

13. Z administratívneho spisu správny súd pre potreby súdneho prieskumu zistil, že správca dane začal u žalobcu vykonávať daňovú kontrolu na DPH za 1. štvrtrok 2013, apríl až december 2013.

14. Správca dane okrem iného preveroval dodania od spoločnosti Ribeco Business, s.r.o. uvedené na sporných faktúrach č. 130065 s dátumom dodania 05.04.2013 s predmetom fakturácie kur. prsia Natural v celkovom množstve 21.936,00 kg, so základom dane vo výške 57.033,60 eur a 20 % DPH vo výške 11.406,70 eur, č. 130069 s dátumom dodania 10.04.2013 s predmetom fakturácie kur. prsia Natural 6x2 kg v celkovom množstve 21.996,00 kg, so základom dane vo výške 60.928,92 eur a 20 % DPH vo výške 12.185,80 eur, č. 130074 s dátumom dodania 12.04.2013 s predmetom fakturácie kur. prsia 8x2 kg, solené v celkovom množstve 20.288,00 kg, so základom dane vo výške 50.720,00 eur a 20 % DPH vo výške 10.144,00 eur, č. 130082 s dátumom dodania 19.04.2013 s predmetom fakturácie kur. prsia solené zn. Perdix v celkovom množstve 19.952,00 kg, so základom dane vo výške 49.880,00 eur a 20 % DPH vo výške 9.976,00 eur, č. 130081 s dátumom dodania 22.04.2013 s predmetom fakturácie kur. prsia sol. zn. Seara v celkovom množstve 15.336,00 kg, so základom dane vo výške 38.340,00 eur a 20 % DPH vo výške 7.668,00 eur, č. 130090 s dátumom dodania 24.04.2013 s predmetom fakturácie kur. prsia sol. Aurora v celkovom množstve 21.984,00 kg, so základom dane vo výške 54.960,00 eur a 20 % DPH vo výške 10.992,00 eur, č. 130095 s dátumom dodania 26.04.2013 s predmetom fakturácie kur. prsia sol. 6x2 kg zn. Seara v celkovom množstve 20.604,00 kg, so základom dane vo výške 51.510,00 eur a 20 % DPH vo výške 10.302,00 eur.

15. Z výpovede žalobcu zo dňa 05.03.2014 bolo zistené, že počas roka 2013 obchodoval s mäsom a syrmí a jeho dodávateľia boli spoločnosť Ribeco Business s.r.o. (v období od januára 2013 do augusta 2013) a ENERGOPOL s.r.o. (od septembra 2013 do decembra 2013), pričom s konateľmi oboch týchto spoločností je žalobca v príbuzenskom vzťahu. Žalobca tovar objednával telefonicky podľa potrieb odberateľov. Objednaný tovar žalobca ďalej dodával spoločnosti Well Trade s. r. o. a v dvoch prípadoch spoločnosti SLOVAKIA - ELMED s.r.o., so sídlom Kuzmányho 446/3, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, IČO: 36 301 299. Prepravu si zabezpečovala spoločnosť Well Trade, s. r. o. ktorá si tovar vyzdvihovala v skladoch žalobcu v Dolnom Moštenci. Spomínaná spoločnosť Well Trade, s. r. o. tiež mala prenajaté sklady od spoločnosti NEXT TRADE, s.r.o., so sídlom Banská 4, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, IČO: 36 324 825 (ďalej len „NEXT TRADE, s.r.o.“) v Novom Meste nad Váhom. Platby sa realizovali bezhotovostne, pričom najskôr mu zaplatil odberateľ a následne on zaplatil svojmu dodávateľovi.

16. Od prevádzkovateľa mraziarenských skladov v Dolnom Moštenci, spoločnosti Four Foodservice, s. r. o., so sídlom Dolný Moštenec 239, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 46 371 583 bolo overené, že spoločnosti Ribeco Business s.r.o., ENERGOPOL s.r.o., Well Trade, s. r. o. a ani žalobca v ich skladoch v Dolnom Moštenci tovar nikdy neskladovali.

17. Podľa vyjadrenia konateľa spoločnosti Well Trade, s. r. o. F. L., zo dňa 22.01.2015, prepravu tovaru objednávala buď ich spoločnosť alebo žalobca v spoločnosti FRIGOLOG, s.r.o., ktorá prepravu realizovala. Prepravu hradila spoločnosť Well Trade, s. r. o. a tovar bol buď prepravený spoločnosti Well Trade, s. r. o. alebo jej odberateľovi NEXT TRADE, s.r.o., v oboch prípadoch do skladov v Novom Meste nad Váhom.

18. Pri miestnom zisťovaní u spoločnosti FRIGOLOG, s.r.o. im menovaná spoločnosť predložila faktúry za prepravu vystavené za obdobie od 26.03.2013 do 31.12.2013 pre spoločnosť Well Trade, s. r. o., z ktorých sa však nedal zistiť druh tovaru, ani trasa a smer prepravy. Dodávateľská spoločnosť Ribeco Business s.r.o. od decembra 2013 nepodáva daňové priznanie k DPH, jej konateľ - A. Z. je nevlastný brat žalobcu, na adrese bydliska sa nenachádza, je nekontaktný, účtovníctvo spoločnosti je nedostupné.

19. Polícia SR poskytla správcovi dane informácie, podľa ktorých A. Z. oznámil polícii, že ním podpísané doklady mu predkladali iné osoby, tieto doklady nevystavoval, ani tým nikoho nepoveril. Zo správy RVPS Nové Mesto nad Váhom zo dňa 02.05.2014, ktorá bola obstaraná v inom daňovom konaní, správca dane zistil, že žalobca nie je a nebol registrovaný na výkon činnosti obchodovanie s potravinami.

20. Podľa výpovede svedka F. L. zo dňa 20.04.2016, bývalého konateľa spoločnosti Well Trade, s. r. o., už nedisponuje dokladmi spoločnosti Well Trade, s. r. o. Potvrdil obchodnú spoluprácu so žalobcom, od ktorého nakupovala mäso a syry, ktoré mu boli dodávané do skladov spoločnosti NEXT TRADE REAL, s. r. o., so sídlom Banská 4, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, IČO: 46 294 341 v Novom Meste nad Váhom. Prepravu vykonávala spoločnosť FRIGOLOG s.r.o. na objednávku žalobcu alebo jeho.

21. Dňa 04.02.2015 správca dane vyhotovil Protokol z daňovej kontroly. Protokol s výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v ňom doručil žalobcovi dňa 06.02.2015. Na základe vyjadrenia žalobcu k protokolu správca dane doplnil dokazovanie a dňa 18.07.2017 na ústnom pojednávaní so žalobcom prerokoval pripomienky a dôkazy predložené žalobcom.

22. Dňa 20.07.2017 správca dane vydal rozhodnutie č. 101603001/2017, ktorým žalobcovi podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku vyrubil rozdiel dane. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že došlo k zneužitiu práva žalobcom a jednotlivými článkami obchodného reťazca, keď deklarované obchody smerovali k získaniu daňovej výhody tým, že viacero vzájomne prepojených platiteľov (príbuzensky, osobne sa poznali) vytvorilo umelú situáciu, ktorej jediným cieľom bolo uplatnenie odpočítania dane vo vysokých sumách.

23. Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 102326048/2017 zo dňa 07.11.2017 vyššie uvedené rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, porušenia práv žalobcu pri výsluchu svedkov a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia.

24. Počas vypočúvania dňa 27.02.2018 bývalý konateľom spoločnosti ENERGOPOL, s.r.o. H. Z., príbuzný žalobcu, vypovedal, že nedisponuje s dokladmi spoločnosti ENERGOPOL, s.r.o., ktoré odovzdal novému konateľovi Z. Y., občanovi O., ktorý so správcom dane však nekomunikuje. Správca dane tiež zistil, že spoločnosť využívala sklad v Z.. Svedok H. Z. nevedel pomenovať svojich obchodných partnerov, okrem žalobcu, ktorý je jeho nevlastným bratom. Obchodovali spoločne s mäsom a syrmí. Žalobca predával mäso jemu a niečo asi predal aj on jemu. Pôvod mäsa bol z N., pričom svojich dodávateľov si už nepamätá a ani miesto nakládky s tým, že tovar určený pre žalobcu sa vykladal v Z.. S tovarom nakladali zamestnanci mraziarni, ktorých nepoznal. S mraziarňami v Z. mali uzatvorenú zmluvu a za skladovanie im platili na účet, ale na aký už nevie. Prepravu tovaru pre jeho spoločnosť vykonávala spoločnosť FRIGOLOG s.r.o. svojimi autami. Nespomínal si kto prepravu hradil. Na ďalšiu otázku už odpovedal, že prepravu objednal a platil on. Sporné faktúry vystavoval on osobne. Úhrady platieb boli bezhotovostné. Nevedel označiť presnú adresu sídla spoločnosti ENERGOPOL, s.r.o. a ani prenajímateľa, od ktorého si prenajímali jednu kanceláriu. Rovnako nedokázal pomenovať účtovníčku spoločnosti ENERGOPOL, s.r.o.

25. Dispečer prepravnej spoločnosti FRIGOLOG, s.r.o. V. H. vypovedal, že si nepamätá na obchodnú spoluprácu so žalobcom v roku 2013, pričom nejakú prepravu pre spoločnosti ENERGOPOL, s.r.o. a Well Trade, s. r. o. mohli vykonať, o čom ale nepredložil žiadne doklady. Správca dane po doplnení dokazovania dňa 09.07.2018 na ústnom pojednávaní oboznámil žalobcu s výsledkami doteraz vykonaného dokazovania.

26. Dňa 18.07.2018 správca dane vydal prvostupňové rozhodnutie, ktorým opätovne žalobcovi za zdaňovacie obdobie apríl 2013 podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku vyrubil rozdiel na DPH z dôvodu nepreukázania zákonných podmienok na uplatnené odpočítanie DPH z faktúr od dodávateľskej spoločnosti Ribeco Business s.r.o., keď žalobca nepreukázal dodanie fakturovaného tovaru dodávateľskou spoločnosťou, čím porušil § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) v nadväznosti na § 51 zákona o DPH. Podvodné konanie podľa práva EÚ nezakladá právo na odpočítanie dane. Poukázal pritom aj na skutočnosť, že žalobca do roku 2013 a aj potom vykonával úplne inú podnikateľskú činnosť stavebného charakteru, tovar na faktúrach ani nevidel, neskladoval ho, neprepravoval, s konateľom dodávateľa je príbuzensky prepojený. Dodávateľská spoločnosť je nekontaktná, bola v likvidácii a dňa 15.05.2017 bola vymazaná z obchodného registra ČR. Konateľ dodávateľskej spoločnosti so správcom dane nespocoľpracoval, nepredložil žiadne účtovné a daňové doklady spoločnosti, ani iné dôkazy preukazujúce fakturované plnenia, pred policajnými orgánmi poprel vystavovanie faktúr, potvrdil len ich podpisovanie. Napriek doplneniu dokazovania správcovi dane sa nepodarilo zistiť prepravu tovaru a jeho skladovanie.

27. Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím rozhodol tak, že prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Žalovaný poukázal na skutkový stav zistený prvostupňovým správnyim orgánom (správcom dane) a na odôvodnené pochybnosti, s ktorými bol žalobca tak v daňovom konaní, tak i vo vyrubovacom konaní oboznámený. Žalovaný poukázal na to, že zo zistených skutočností vyplýva, že daňový subjekt (žalobca) sa so svojim nevlastným bratom a synovcom dohodli na „obchodnej spolupráci“ v oblasti nákupu a predaja mäsa a syrov, založenej na telefonickom a fakturačnom základe, na vytvorení ďalšieho článku v reťazci obchodníkov s komoditou mäso, s cieľom zneprehľadniť reťazec nákupcov a predajcov, medzi ktorými sa nachádza zmiznutý, nekontaktný obchodník Ribeco Business s.r.o. (dodávateľ žalobcu v zdaňovacom období apríl 2013) a ENERGOPOL, s.r.o. a vytvoriť vhodné podmienky na odčerpánie DPH zo štátneho rozpočtu. Žalobca sa priamo nezúčastňoval na obchodovaní, pričom nevedel o jeho povinnosti registrácie na RVPS, nevedel o pôvode tovaru, ako sa prepravoval, kde bol nakladaný a vykladaný. Dodávateľská spoločnosť so správcom dane nespocoľpracovala, nepredložila účtovné, daňové či prepravné doklady, v skladoch v Dolnom Moštenci (kde si tovar mal prevziať odberateľ žalobcu) nikdy žiadny tovar neskladovala. Deklarovaná prepravná spoločnosť FRIGOLOG s.r.o. prepravu pre žalobcu nevykonala, nepoznala ho. Dôkazy, ktoré žalobca predložil (fotokópie faktúr, daňových priznaní, dodacích listov a medzinárodných nákladných listov) nemožno považovať za dôveryhodné, pretože bez účtovných dokladov dodávateľskej spoločnosti nie je možné ich odkontrolovať a porovnaním dodávok smerujúcich k dodávateľskej spoločnosti a od dodávateľskej spoločnosti k žalobcovi nebola zistená identickosť, prepravu tovaru nemala vykonávať spoločnosť FRIGOLOG s.r.o. ako tvrdil žalobca. Žalovaný dospel k zhodnému záveru ako správca dane, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru spoločnosťou uvedenou na faktúrach, z ktorých si uplatnil odpočítanie DPH a zároveň poukázal na objektívne skutočnosti (ako napr. príbuzenský

pomer s konateľom dodávateľskej spoločnosti, neskúsenosť žalobcu s obchodovaním s mäsom, skutočnosť, že tovar nikdy nevidel, nezúčastnil sa jeho nakládky či vykládky, nevedomosť o skladovaní tovaru), z ktorých vyplýva, že žalobca vedel alebo mohol vedieť, že sa zúčastňuje podvodného konania za účelom získania odpočtu DPH. Žalovaný sa v rozhodnutí vypořiadal s námietkami žalobcu v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil i s poukazom na ustálenú judikatúru NS SR i Európskeho súdneho dvora.

28. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

29. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

30. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

31. Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

32. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon, viacero právnych úkonov alebo iné skutočnosti uskutočnené bez riadneho podnikateľského dôvodu alebo iného dôvodu, ktorý odráža ekonomickú realitu, a ktorých najmenej jedným z účelov je obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, sa pri správe daní neprihliada.

33. Podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku daňový subjekt preukazuje
a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

34. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

35. Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

36. Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

37. Podľa § 63 ods. 2 daňového poriadku rozhodnutie musí vychádzať zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, musí obsahovať náležitosti ustanovené týmto zákonom a musí byť vydané príslušným orgánom, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

38. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia žalovaného a postupu správnych orgánov pred jeho vydaním správny súd dospel k záveru, že správne orgány vec správne právne posúdili a dôsledne sa riadili vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a žalovaný napadnuté rozhodnutie náležite odôvodnil.

39. Správny súd uvádza, že splnenie podmienok na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH nie je viazané výlučne na ich formálne preukázanie, ale podstatné je, aby formálne deklarované úkony mali svoj reálny a preukázateľný základ. Nárok na odpočet je viazaný na bezpodmienečné splnenie zákonných podmienok uvedených v citovaných právnych normách, pričom ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje), ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie. Vo vzťahu k namietanému prenosu dôkazného bremena na žalobcu správny súd uvádza, že zákonodarca z dôvodu zabránenia ľahkej zneužívateľnosti požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar reálne dodaný (§ 8 zákona o DPH), a to práve osobou ako platiteľom DPH uvedenou na faktúre, ktorá si zároveň voči odberateľovi uplatňuje DPH. Pri nepriznávaní práva na odpočet DPH sa môže vziať do úvahy umelý charakter týchto plnení, ako aj právne, ekonomické alebo personálne spojenie medzi podnikateľmi pri znížení daňového zaťaženia.

40. Správny súd poukazuje na rozsudok NS SR so sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím ÚS SR, č. k. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011 z ktorých vyplýva, že „primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil: preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia, spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

41. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 21.06.2012 v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 uviedol, že je potrebné pripomenúť, že boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam je cieľ uznaný a podporovaný Smernicou Rady EÚ č. 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (pozri najmä rozsudky Halifax zo dňa 07.12.2010, R, C-285/09, bod 36, ako aj zo dňa 27.10.2011 Tanoarch, C-504/10, bod 50). V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sa nemôžu podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom dovolávať noriem práva Únie (pozri najmä rozsudok zo dňa 03.03.2005, Fini H, C-32/03, Zb.s.l-1599, bod 32; Halifax a i., ako aj Kittel a Recolta Recycling, bod 54). Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne okolnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne (pozri v tomto zmysle rozsudky Fini H, body 33 a 34; Kittel a Recolta Recycling, ako aj zo dňa 29.03.2012, Véleclair. C-414/10, bod 32).

42. Taktiež Súdny dvor vo svojej judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode (rozsudky vo veciach napr. Teleos plc. a spol. C-409/04, Vlaamse Oliemaatschappij NV C-499/10). Určenie opatrení, ktoré možno v tom ktorom prípade požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností toho ktorého prípadu vo veci samej (rozsudok ESD v spojených veciach Mahagäben kft, a Pétér Dávid č. C-80/11 a C-142/11).

43. Správny súd ďalej uvádza, že pre možnosť uplatnenia si odpočtu DPH zo zdaniteľných plnení nie je podstatné len ich reálne uskutočnenie a daňový doklad od dodávateľa. resp. dodávateľov, ale aj skutočnosť, aby k uskutočneniu dodávky tovaru a služieb aj skutočne došlo od dodávateľov, ktorí sú ako dodávatelia uvedení na daňových dokladoch (rozsudok NS SR sp. zn. 8Sžf/2/2013).

44. Správny súd konštatuje, že samotným predložením faktúry a účtovných dokladov ešte nie je vyčerpané dôkazné bremeno daňového subjektu, keďže faktúra a účtovné doklady predstavujú len formálne doklady o vykonaní predmetného obchodu, pričom nepreukazujú jeho skutočnú realizáciu. V prejednávanej veci bolo pritom vykonaným dokazovaním preukázateľne spochybnené, že obchodné transakcie skutočne prebehli spôsobom deklarovaným v predložených faktúrach. V prípade, že si daňový subjekt uplatňuje právo (napr. právo na odpočet DPH), musí už od počiatku premýšľať nad tým, ako

toto právo obhájiť v prípadnom spore a v nadväznosti na to by mal, z dôvodu objektívnej i požadovanej obozretnosti, daný obchod patrične zdokumentovať.

45. Správny súd poznamenáva, že nie všetky skutočnosti, z ktorých správny orgán pri svojom rozhodovaní vychádza, majú rovnakú preukaznú silu. Niektoré podklady a dôkazy možno označiť ako kľúčové, niektoré spĺňajú podpornú funkciu, ale výsledná mozaika, ktorú všetky zhromaždené podklady tvoria, musí predstavovať presvedčivý a vnútorne nerozporný obraz, dostatočne relevantný pre rozhodnutie veci.

46. V prejednáwanej veci správny súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že tovar, z nákupu ktorého si uplatnil odpočet DPH, mu dodala dodávateľská spoločnosť Ribeco Business s.r.o. Správca dane neprenášal dôkazné bremeno na žalobcu bez odôvodnených pochybností, ale sám vykonával dokazovanie a svoje odôvodnené pochybnosti viackrát či už počas daňovej kontroly alebo vo vyrubovacom konaní oznámil žalobcovi, čo je zrejme z jednotlivých výziev alebo zo zápisníc z ústneho jednanía so žalobcom. Námietka žalobcu o neoznámení pochybností správcu dane, nesprávneho právneho posúdenia rozsahu dôkazného bremena je s poukazom na vyššie uvedené nedôvodná.

47. Ako nedôvodnú správny súd vyhodnotil i námietku nesprávneho právneho posúdenia a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Žalovaný ako i správca dane správne právne posúdili podľa príslušných ustanovení zákona o DPH, ktoré si správne vyložili a aplikovali na prejednávanú vec, rozhodnutia náležite odôvodnili i s poukazom na judikatúru, dôkazy vyhodnotili vo vzájomných súvislostiach a záver, ktorý prijali zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia. Správny súd po preskúmaní administratívneho spisu správnych orgánov a po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcom predloženým dôkazom vo svetle zistení správnych orgánov absentuje reálny základ, preukázanie dodania tovaru tak, ako to odzrkadľujú faktúry, z ktorých si žalobca odpočet DPH uplatnil.

48. Pokiaľ sa týka jednotlivých námietok žalobcu uvedených v žalobe ako napr. že postupom správcu dane boli porušené jeho práva, ďalej nevysporiadanie sa žalovaného s návrhmi žalobcu, nedostatočné zistenie skutkového stavu, neumožnenie žalobcovi zúčastniť sa výsluchu svedkov atď., správny súd uvádza, že všeobecné a nekonkrétne vymedzenie žalobných námietok neznamená, že správny súd má sám zisťovať, pri ktorom úkone správcu dane a žalovaného boli porušené práva žalobcu, ktorý konkrétne navrhnutý dôkaz žalobcom nebol bez odôvodnenia správnym orgánom vykonaný, či pri ktorom výsluchu svedka boli porušené práva žalobcu. Tiež tvrdenie, že rozhodnutie nemá oporu vo vykonaných dôkazoch bez ich označenia, je len všeobecným tvrdením žalobcu, ide o nedostatočne vymedzené žalobné body (§ 182 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov), na ktoré správny súd nemôže prihliadať (rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžfk/36/2017 - bod 19.).

49. Záverom správny súd pre úplnosť uvádza, že sa obchodnými transakciami v reťazci žalobca, Ribeco Business, s.r.o. a ENERGOPOL s.r.o., už zaoberal vo svojich skorších rozhodnutiach pod sp. zn. 11S/42/2019, 11S/44/2019, 11S/45/2019, 11S/46/2019, 13S/17/2019, pričom dospel za obdobného skutkového stavu (zdaňovacie obdobie 1. štvrťrok 2013, november 2013, jún 2013, august 2013, september 2013) a totožného právneho stavu k rovnakým záverom - nebolo preukázané faktické dodanie deklarovaného tovaru. Navyše vyššie uvedenými obchodnými transakciami sa už zaoberal aj NS SR v rozhodnutiach 8Sžfk/10/2020 a 8Sžfk/59/2020, a to na základe žalobcom podaných kasačných sťažností voči rozsudkom č. k. 11S/45/2019-66 zo dňa 24.09.2019 a č. k. 13S/17/2019-63 zo dňa 13.11.2019, pričom NS SR kasačné sťažnosti ako nedôvodné zamietol, uvedené rozhodnutia napadnuté kasačnými sťažnosťami potvrdil a stotožnil sa s názorom správneho súdu.

50. Po preskúmaní veci správny súd dospel k záveru, že v procesnom postupe správcu dane a žalovaného neboli zistené žiadne porušenia zásad daňového konania. Daňové orgány vykonali riadne dokazovanie a žalovaný prihliadol na všetky relevantné skutočnosti, ktoré vyšli v daňovom konaní najavo. Z uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že námietky uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného ani prvostupňového rozhodnutia správcu dane a preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

51. Podľa § 190 SSP zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

52. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a nedôvodnosť námietok žalobcu, správny súd podľa § 190 SSP žalobu zamietol.

53. O trovách konania súd rozhodol podľa § 168 SSP, v zmysle ktorého žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

54. V prejedávanej veci procesne úspešnému žalovanému, ktorým je orgán štátnej správy, správny súd náhradu trov nepriznal, nakoľko žalovanému nevznikli žiadne dôvodne vynaložené trovy a trovy konania si v prípade úspechu žalovaný ani neuplatnil.

55. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta posledná zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Krajského súdu v Trenčíne na Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, písomne v dvoch vyhotoveniach. Zmeškanie tejto lehoty nie je možné odpustiť.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP a d) alebo je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 57 ods. 1 SSP (z podania musí byť zjavné ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, údaj, kedy bolo sťažovateľovi napadnuté rozhodnutie doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).